

Anotace (abstrakt)

Cílem práce je objasnit problematiku Nového řádu ve východní Asii a Východoasijské sféry společné prosperity. Důraz bude kladen na motivy, které vedly Japonsko k vytvoření nového uspořádání ve východní Asii. Ty jsou představovány jednak japonskými strategickými zájmy, mezi které patří získání přístupu ke zdrojům surovin, a snahou o ovládnutí části asijského území za účelem vytvoření nárazníkového prostoru, především vůči Sovětskému svazu. Významný zdroj japonské expanzionistické politiky představuje ideologie panasianismu. Ten se od druhé poloviny 20. let 20. století podílí na utváření japonské zahraniční politiky. Panasianismus se původně soustředil převážně na severovýchodní Asii, ale byl využit i pro legitimizaci obsazení jihovýchodní Asie Japonskem. Práce rovněž věnuje pozornost vytváření japonských loutkových režimů, a to jak na čínském území, tak v jihovýchodní Asii. Důležitou úlohu zde hraje japonská snaha o spolupráci s místními politickými i náboženskými elitami. Japonsko spolupracovalo s již existujícími nacionalistickými skupinami, ale za účelem získání podpory místního obyvatelstva a jeho kontroly také samo iniciovalo vznik mnoha politických organizací. Významný je rovněž japonský vztah s jednotlivými územími, která se ocitla pod jeho kontrolou. Mandžukuo a Reorganizovaná vláda nacionalistické Číny byly formálně nezávislými státy, ke kterým se z propagandistických důvodů přidaly Barma a Filipíny. Ovšem jediným skutečně nezávislým členem Východoasijské sféry společné prosperity bylo Thajsko. V případě ostatních oblastí – jako Indonésie, Vietnam, Laos či Kambodža – bylo udělování nezávislosti důsledkem negativního vývoje války.